

Disposición transitoria primeira.

Mentres as Comunidades Autónomas respectivas non fixen a sede dos xulgados do penal, do contencioso-administrativo e do social, esta entenderase situada onde se constituísen os xulgados do penal, do contencioso-administrativo e do social correspondentes, segundo o disposto nos artigos cuarto, quinto e sexto desta lei, que modifican parcialmente os anexos VII, VIII e IX da Lei 38/1988, do 28 de decembro, de demarcación e de planta xudicial.

Disposición transitoria segunda.

Mentres non entren en funcionamento os xulgados do penal, do contencioso-administrativo e do social correspondentes ás novas circunscricións territoriais, creadas por esta lei, manterán a súa competencia os órganos xudiciais que a tivesen á entrada en vigor desta disposición, coñecendo dos asuntos pendentes ante eles ata a súa definitiva conclusión.

Disposición derradeira primeira. *Facultade de desenvolvemento.*

O Goberno dictará cantas disposicións sexan precisas na execución e desenvolvemento do previsto nesta lei.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 28 de outubro de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

21179 REAL DECRETO LEI 17/1999, do 29 de outubro, polo que se conceden varios créditos extraordinarios, por importe total de 6.946.700.000 pesetas, para atender obrigacións derivadas de gastos de investimento, do Ministerio de Medio Ambiente. («BOE» 260, do 30-10-1999.)

O artigo 63 do texto refundido da Lei xeral orzamentaria, aprobado por Real decreto lexislativo 1091/1988, do 23 de setembro, segundo a redacción dada a el pola Lei 11/1996, do 27 de decembro, de medidas de disciplina orzamentaria, dispón que con cargo ós créditos de cada orzamento só poderán contraerse obrigacións derivadas de adquisicións, obras, servizos e demais prestacións ou gastos en xeral que se realicen no ano natural do propio exercicio orzamentario. Neste artigo, ademais, establécense os requisitos para que, en determinadas circunstancias, se imputen ó orzamento dun exercicio obrigacións xeradas en exercicios anteriores.

O Ministerio de Medio Ambiente ten que atende-lo pagamento de diversas obrigacións procedentes de exercicios anteriores que están pendentes de imputar orzamentariamente e que non poden ser aplicadas ó exercicio corrente por non concorreren nelas os requisitos a que fai referencia o artigo 63 antes citado.

Estas obrigacións corresponden a diferentes gastos de investimento da Dirección Xeral de Obras Hidráulicas e Calidade das Augas consistentes en: expropiacións, xuros de demora en expropiacións, liquidacións, convenios, validacións, obras de emerxencia, revisións e outras incidencias, xeradas durante os exercicios 1997 e 1998.

Dado que tales obrigacións non poden ser imputadas ó exercicio corrente, que o seu pagamento non pode atrasarse debido ó prexuízo que suporía para os acredores afectados e que a propia disciplina orzamentaria esixe que non se demore a súa aplicación ó orzamento, hai que dictar unha norma con rango de lei para dota-la cobertura crediticia necesaria para a súa cancelación.

Na súa virtude, en uso da autorización contida no artigo 86 da Constitución, por proposta do vicepresidente segundo do Goberno e ministro de Economía e Facenda e da ministra de Medio Ambiente, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 29 de outubro de 1999,

DISPONGO:**Artigo 1. *Concesión de créditos extraordinarios.***

Para atender obrigacións xeradas durante os exercicios 1997 e 1998, concédense créditos extraordinarios por importe de 6.946.700.000 pesetas, no vixente orzamento da Sección 23 «Ministerio de Medio Ambiente», co detalle que se recolle no anexo.

Artigo 2. *Financiamento dos créditos extraordinarios.*

Os créditos extraordinarios que se conceden no artigo 1 financiaranse con Débeda Pública, de conformidade co establecido no artigo 101 do texto refundido da Lei xeral orzamentaria, aprobado polo Real decreto lexislativo 1091/1988, do 23 de setembro.

Disposición derradeira única. *Entrada en vigor.*

Este real decreto lei entrará en vigor o mesmo día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 29 de outubro de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

ANEXO**CONCESIÓN DE CRÉDITOS EXTRAORDINARIOS****Servicio 05: Dirección Xeral de Obras Hidráulicas e Calidade das Augas**

Aplicación	Denominación	Importe — Pesetas
Artigo 60.	Programa 441.A «Infraestructura urbana de saneamento e calidade da auga» Investimento novo en infraestructura e bens destinados ó uso xeral:	
Concepto 604.	Obrigacións dos exercicios 1997 e 1998	125.400.000

Aplicación	Denominación	Importe — Pesetas
Artigo 60.	<i>Programa 512.A «Xestión e infraestrutura de recursos hidráulicos»</i> Investimento novo en infraestrutura e bens destinados ó uso xeral:	
Concepto 604.	Obrigacións dos exercicios 1997 e 1998	858.100.000
Artigo 61.	Investimento de reposición en infraestrutura e bens destinados ó uso xeral:	
Concepto 614.	Obrigacións dos exercicios 1997 e 1998	5.906.100.000
Artigo 62.	Investimento novo asociado ó funcionamento operativo dos servizos:	
Concepto 624.	Obrigacións dos exercicios 1997 e 1998	57.100.000
Total créditos extraordinarios		6.946.700.000

21567 LEI 38/1999, do 5 de novembro, de ordenación da edificación. («BOE» 266, do 6-11-1999.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O sector da edificación é un dos principais sectores económicos con evidentes repercusións no conxunto da sociedade e nos valores culturais que entraña o patrimonio arquitectónico e, sen embargo, carece dunha regulación acorde con esta importancia.

Así, a tradicional regulación do solo contrasta coa falta dunha configuración legal da construción dos edificios, basicamente establecida a través do Código civil e dunha variedade de normas que en conxunto sofren graves lagoas na ordenación do complexo proceso da edificación, tanto respecto á identificación, obrigas e responsabilidades dos axentes que interveñen nel, como no que se refire ás garantías para protexe-lo usuario.

Por outra parte, a sociedade demanda cada vez máis a calidade dos edificios e iso incide tanto na seguridade estrutural e a protección contra incendios coma noutros aspectos vinculados ó benestar das persoas, como a protección contra o ruído, o illamento térmico ou a accesibilidade para persoas con mobilidade reducida. En todo caso, o proceso de edificación, pola súa directa incidencia na configuración dos espazos, implica sempre un compromiso de funcionalidade, economía, harmonía e equilibrio ambiental de evidente relevancia desde o punto de vista do interese xeral; así se recolle na Directiva 85/384/CEE da Unión Europea, cando declara que «a creación arquitectónica, a calidade das construcións,

a súa inserción harmoniosa no contorno, o respecto das paisaxes naturais e urbanas, así como do patrimonio colectivo e privado, revisten un interese público».

Respondendo a esta orde de principios, a necesidade, por unha parte, de dar continuidade á Lei 6/1998, do 13 de abril, sobre réxime do solo e valoracións, ordenando a construción dos edificios, e de superar, por outra, a discrepancia existente entre a lexislación vixente e a realidade pola insuficiente regulación actual do proceso da edificación, así como de establecer-lo marco xeral no que poida fomentarse a calidade dos edificios e, por último, o compromiso de fixa-las garantías suficientes ós usuarios fronte ós posibles danos, como unha contribución máis á Lei 26/1984, do 19 de xullo, xeral para a defensa dos consumidores e usuarios, son os motivos que xustifican sobradamente esta Lei de ordenación da edificación, que ten como contido primordial o seguinte:

1. O obxectivo prioritario é regula-lo proceso da edificación actualizando e completando a configuración legal dos axentes que interveñen nel, fixando as súas obrigas para así establece-las responsabilidades e cubri-las garantías ós usuarios, con base nunha definición dos requisitos básicos que deben satisfacer-los edificios.

2. Para iso, defínese tecnicamente o concepto xurídico da edificación e os principios esenciais que deben presidir esta actividade e delimitase o ámbito da lei, precisando aquelas obras, tanto de nova construción como en edificios existentes, ás que debe aplicarse.

Ante a crecente demanda de calidade por parte da sociedade, a lei establece os requisitos básicos que deben satisfacer-los edificios de tal forma que a garantía para protexe-los usuarios se asente non só nos requisitos técnicos do construído senón tamén no establecemento dun seguro de danos ou de caución.

Estes requisitos abranguen tanto os aspectos de funcionalidade e de seguridade dos edificios como aqueles referentes á habitabilidade.

Establécese o concepto de proxecto, obrigatorio para o desenvolvemento das obras incluídas no ámbito da lei, precisando a necesaria coordinación entre os proxectos parciais que poidan incluírse, así como a documentación que hai que entregar ós usuarios para o correcto uso e mantemento dos edificios.

Regúlase, así mesmo, o acto de recepción de obra, dada a importancia que ten en relación co inicio dos prazos de responsabilidade e de prescrición establecidos na lei.

3. Para os distintos axentes que participan durante o proceso da edificación enuméranse as obrigas que corresponden a cada un deles, das que derivan as súas responsabilidades, configurándose o promotor como unha persoa física ou xurídica que asume a iniciativa de todo o proceso e á que se obriga a garanti-los danos materiais que o edificio poida sufrir. Dentro das actividades do constructor faise mención especial á figura do xefe de obra, así como á obriga de formaliza-las subcontratacións que se é o caso se establezan.

Ademais a lei delimita o ámbito de actuacións que corresponden ós profesionais, o proxectista, o director de obra e o director da execución da obra, establecendo claramente o ámbito específico da súa intervención, en función da súa titulación habilitante.

4. A responsabilidade civil dos diferentes axentes por danos materiais no edificio esixírase de forma persoal e individualizada, tanto por actos propios como por actos doutros axentes polos que, conforme esta lei, se deba responder.

A responsabilidade esixírase solidariamente cando non poida ser atribuída en forma individualizada ó responsable do dano ou cando exista concorrencia de culpa, sen que poida precisarse a influencia de cada axente interviniente no dano producido.